

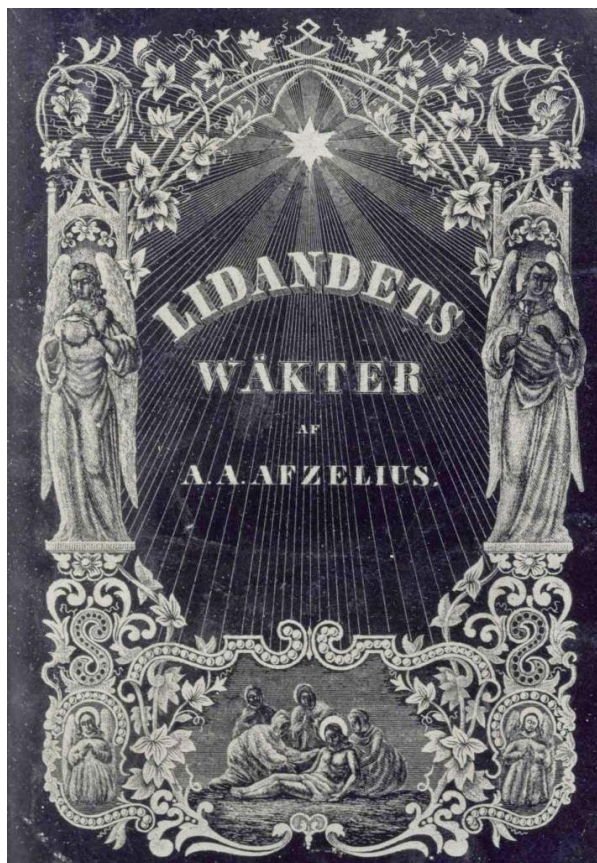
Arvid August Afzelius och gudsnamnet

Arvid August Afzelius (1785-1871) var präst, psalmförfattare och folklivsforskare.

I verket *Lidandets väkter* 1850 använde han gudsnamnet Jehovah på flera ställen (se exempel nedan).

Ej mångskiftande Turkos, Ametist och Demanten,
 Källklara droppar af sten, uti ett smycke af guld
 Konstrikt fattade in. — Af urminnes Urim och Tumim,
 Ljus och fullkomlighet, nämndes den helga klenod.
 Så till offer och dom inför Guds menighet trädde
 Zions öfversta prest. — O! han ej anade då,
 Att det smycke, han bar på sitt bröst, ett ord var öm Jesum,
 Taladt af Jehovah, uti förbarmandets stund,
 Då han löftet gaf till odödlighet, hopp och försoning;
 Ej, att de tusenåriga prophetiornas Urbild,
 Ljus och Fullkomlighet, lyste i midnatten re'n.

V.

Likt framhvälfvande flod, förstärkt af bäckar ur dalens
 Många källor — så öktes den svällande ström
 Utaf undrande folk, som den framträngande skarans
 Vilda sorl och rop samlat från gator och torg.
 Närmare hörs och allt närmare nu det jublande bullret
 Kring den tempelvakt, Öfverstapresten försändt
 Med en romersk höfvitsman. — Så Jesus nu fördes
 Hånad och oförstädd. — Verlden förstod ej ännu
 Visheten, ljuset af Jehovah i tiden utgånget,
 Fadrens välbehag, Kärlekens enfödda son.

Nu förspordes i Sanhedrin ett sorl omkring salen:
 "Har han hädat Gud, eller har sanning han talt?" —
 Frågor, dem samvetsömt i den afgörande stunden
 Mången sanningens vän i den rådslående krets
 Gjorde sitt hjerta. Då uppsteg en feberlik rodnad
 Utaf illa fördold glädje på skrymtarens kind,
 Och med lotsadt helgedoms nit skenhelige Cajphas
 Reste ur stolen sig upp; purpurmanteln itu
 Slet han ifrån sitt bröst liksom af smärta betagen
 Öfver så gudlös bekänd hädelse mot Jehovah.
 "Hvad görs oss nu mer vittne behof?" — så domaren utbrast, —
 "Af hans egen mun hädelsen hafven J hört.
 "Den sig jämnluk göi Jehovah, är saker till döden.
 "Nu till korsets död brottslingen vore fördömd!" —
 Amen! svarade Pharisén och de Öfversta prester;
 Amen! korsets död! Ljöd omkring domaresalu.

Hvar är din klädnad, deraf kraft utgår,
 Som läker syndaqalets bittra sår? —
 Ack! jo, din Ande kan mig undervisa,
 Hur jag dig flana kan, och hur dig prisa:
 Uti ditt Ord en stråbädd änn' jag ser,
 Der du ett Gudabarn emot mig ler;
 Och när jag till din sanningströst mig vände,
 Kraft utgå från din klädafäll jag kände.
 Min palm, mitt rökelse, mitt guld det klara,
 Må det mitt hopp, min tro, min kärlek vara!

O skald! om ljuft sig mängde någon gång
 Ett ljud från bättre verldar i din sång,
 Om Ossians eller Davids anda susat
 Din själ i sångens andagtsstund förbi,
 Om Sfererna dig lärt sin harmoni
 Vid harpans toner, som en verld förtjusat;
 Var ödmjuk — dig en skynt har unnats se
 Utaf Hans gudoms uppenbarelse.

Och konstnär! erfor du en lycklig stund,
 När anande du stod vid konstens altar,
 Hur himmelsk skönhet på en jordisk grund
 För mejsel eller pensel sig gestaltar;
 Så har du apat det gudomliga
 I Jesuskuggan utaf Jehovah.

Hvem tyder väl ditt djup — Försoning! dyra ord? —

Den hoppets tysta suck, som genombrot naturen
Med dunkla aningar från menskan ned till djuren
Om en förlossningsstund, då anden fri blir gjord

Från fruktan, qval och nöd,

Igenom Jesu död.

Allt är fullkomnadt.

Hör det, du mensklighet! Besegrad är den magt,
Som mörker och förtryck bjöd hvila öfver jorden;
Mot ljusets fria rymd din väg är banad vorden.

Hvad syndens första dag dig löftets ängel sagt,

Och Zebaoths förbund

I Mamres helga lund, —

Det är fullkomnadt!

Det hördes detta rop lik åskors thordön ljunga

Igenom molnens rymd mot himlarna;

Der inför **Jehovah** Zeraferna

Begynte lambets höga lofsång sjunga:

Hallelujah! Hallelujah! —

Men mången, som det hört och undren skådat hade,

Och gick med bäfvan derifrån,

Med handen på sitt hjerta sade:

Han var Guds son. —